

РЕШЕНИЕ

№ 7404

гр. София, 05.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав,
в публично заседание на 15.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Адриан Янев

при участието на секретаря Кристина Алексиева, като разгледа дело номер **8164** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 71 от Закона за водите (ЗВ).
Образувано е по жалба от Агенция „Пътна инфраструктура“ (А.) срещу Решение № РР-04-43/28.06.2022 г. на директора на Б. дирекция „Д. район“, с което е отказано издаване на разрешително за ползване на повърхностен воден обект по заявление вх. № РР-04-43/10.06.2022 г.

В жалбата се поддържат оплаквания за нарушение на материалния закон, тъй като законността на извършения строеж не е пречка за издаване на исканото разрешение. Допълнително се посочва за липсата на незаконно строителство, констатирано по съответния ред. Твърди се, че съоръжението не е изградено от А. или по нейно възлагане, поради което не следва да понася негативните последици от оспорвания акт.

Ответната страна - директорът на Б. дирекция „Д. район“ изразява становище за недопустимост и неоснователност на жалбата. Твърди се за липсата на правен интерес, доколкото в жалбата се поддържа, че съоръжението не е изградено от А. или по нейно възлагане. Счита, че е налице осъществено ползване на повърхностен воден обект, тъй като е изграден нов стоманобетонен правоъгълен водосток. Счита, че разрешителните се издават за бъдещо ползване, а не за узаконяване на изградено съоръжение.

Административен съд София - град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства,

намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е започнато с подадено заявление вх. № РР-04-43/10.06.2022 г. на Агенция „Пътна инфраструктура“, адресирано до директора на Б. дирекция „Д. район“, с което се иска издаване на разрешително за ползване на повърхностен воден обект по чл. 46, ал. 1 ЗВ, представляващ дере на река Ч., приток на река В.. В заявлението е посочено, че мястото на ползване се намира в поземлен имот с идентификатор 05921.104.45 по КККР, в землището на [населено място], [община]. Отражено е още, че искането е по повод изграждане на съоръжение за линейна инфраструктура, представляващо нов стоманобетонен правоъгълен водосток 300/250 при км. 140+ 260 от АМ „Х.“.

Към заявлението са приложни скица на поземлен имот, платежно нареждане за внесена държавна такса от 250 лева и писмо изх. № СКЗЗВ-02-132-(1)/13.05.2020 г. на директора на Б. дирекция „Д. район“ за съгласуване проект за ПУП – ПП за обект АМ „Х.“, участък от км. 137+800 до км. 166+ 144 от идейния проект.

Представени са още писма изх. № ЕО-24/29.07.2020 г., № О.-58/21.09.2020 г. и № О.-58/08.02.2021 г. на заместник – министъра на околната среда и водите, с които се уведомява жалбоподателя, че за горепосочения участък на автомагистралата не е необходимо провеждане на процедура по Глава втора от Наредбата за условията и реда за извършване на оценка за съвместимостта на планове, програми, проекти и инвестиционни предложения с предмета и целите на опазване на защитените зони, тъй като е налице влязло в сила Решение по О. № 2-2/2015 г. на министъра на околната среда и водите.

Към заявлението е приложен препис на съгласуван технически проект за изграждане на АМ „Х.“, участък от км. 137+800 до км. 166+ 144, част: Пътна, като по – конкретно съдържа проектна документация за съоръжение, представляващо правоъгълен водосток при км. 140+ 260 от АМ „Х.“, част Конструктивна и част Геодезия.

На 21.06.2022 г. служители на Б. дирекция „Д. район“ [населено място] извършили проверка на място, която е обективизирана в съставения констативен протокол № 1 – ЯТ – 07/21.06.2022 г. От същия се установява, че в дерето на река Ч., в землището на [населено място], [община], е изграден нов стоманобетонен правоъгълен водосток с ширина - 300 см и височина – 250 см. Изградени са още стоманобетонни крилни стени, завършващи с бетонов праг, като в момента на проверката не протичат водни обеми.

За резултатите от проверката е уведомена А., за което е изпратено писмо изх. № КД – 07-2147/22.06.2022 г.

На основание чл. 62, ал. 1 от Закона за водите е изготвена Преценка изх. № РР-04-43/28.06.2022 г., с която е прието, че мястото на ползване на воден обект не попада в зона за защита на питейни води, зона за отдих и водни спортове, зона за стопански ценни видове риба, в границите на санитарно – охранителни зони, защитени територии и зони, определени или обявени за опазване на местообитания и биологични видове. Прието е още, че заявеното място на ползване попада в границите на зони, в които водите са чувствителни към биогенни елементи по чл. 119а, ал. 1, т. 3 ЗВ – уязвима зона и чувствителна зона. Констатирано е, че с изграждането на съоръжението е нарушена разпоредбата на чл. 46, ал. 1, т. 1 ЗВ и т. 3 от Решение по О. № 2-2/2015 г. на министъра на околната среда и водите, за което е дадена отрицателна преценка за съответствието с изискванията за опазване на околната среда, регламентирани от международни договори и вътрешното законодателство (чл. 62, ал.

1, т. 3 ЗВ).

Последвало е издаване на оспореното Решение № РР-04-43/28.06.2022 г. на директора на Б. дирекция „Д. район“, с което на основание чл. 68, т. 4, вр. чл. 62, ал. 1, т. 3 ЗВ е отказано издаване на разрешително за ползване на повърхностен воден обект – дере на река Ч., приток на река В., с цел изграждане на нови, реконструкция или модернизация на съществуващи системи и съоръжения за линейна инфраструктура, пресичаща водни обекти – изграждане на нов стоманобетонен правоъгълен водосток 300/250 при км. 140+ 260 от АМ „Х.“, за което е подадено заявление вх. № РР-04-43/10.06.2022 г.

Органът е приел, че в дерето на реката е изградено съоръжение - стоманобетонен правоъгълен водосток, за което е подадено заявлението за ползване на водния обект. Приел е, че за обекта липсва издадено разрешение по реда на Закона за водите и е налице отрицателна преценка по чл. 62, ал. 1 ЗВ, тъй като не е спазено условието на чл. 46, ал. 1, т. 1, б. „б“ ЗВ и условието на т. 3 от Решение по О. № 2-2/2015 г. По тези съображения е прието, че не е възможно издаването на заявеното разрешително.

По делото е приложен АУАН № 1252/05.07.2022 г., съставен от служител на Б. дирекция „Д. район“, за извършено от А. нарушение на чл. 46, ал. 1, т. 1, б. „б“ от Закона за водите.

По делото е приложено Решение по О. № 2-2/2015 г. на министъра на околната среда и водите, като в т. 3 от него е дадено условие при фазата на проектиране да се спазят изискванията на Закона за водите във връзка с разрешителния режим за ползване на воден обект при изграждане на линейна инфраструктура, пресичаща водни обекти, за водовземане за технологични нужди и с други цели и заустване на отпадъчни води. Дадени са мерки по чл. 96, ал. 1, т. 6 ЗООС, наосчени за опазване на биоразнообразието, като според т. 3 следва да се проектират допълнителни водостоци в близост до местата в таблица № IV – 1 към решението, технологично изпълними в зависимост от теренните условия. Водостоците могат да бъдат правоъгълни със сечение минимум 1,5x1,5 м или тръбни с диаметър 1,5 м.

При така установените факти, Административен съд София-град достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена срещу подлежащ на оспорване на административен акт и в преклузивния 14 – дневен срок по чл. 149, ал. 1 АПК, вр. чл. 71 ЗВ, доколкото жалбата е подадена по пощата на 14.07.2022 г. (видно от пощенското клеймо), а съпроводителното писмо за съобщаване на акта е с дата – 30.06.2022 г. (органът не е представил доказателства за съобщаване на акта, но такава инициатива за съобщаването му липсва преди изпращане на съпроводителното писмо, т. е. най – ранната дата на съобщаване е 30.06.2022 г., поради което е спазен срокът за оспорване).

Жалбата е подадена от лице, имащо правен интерес, доколкото решението е неблагоприятно за него, тъй като не е уважено подаденото заявление за издаване на разрешително за ползване на воден обект.

Не се споделят възраженията за недопустимост на жалбата, обосновани с разбирането за липса на правен интерес, тъй като оспорващата страна оспорва да е изградила съоръжението или да е възлагала това. Вярно е, че са налице такива съображения в жалбата, но същите са въведени като довод в подкрепа на оплакването за наличието на нарушение при издаването на акта. Правният интерес за оспорване е свързан с това дали с административния акт се засяга правната сфера на адресата, а това е налице,

тъй като не е удовлетворено искането за издаване на разрешителното.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Според чл. 146, вр. чл. 168 АПК съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Атакуваният отказ е издаден от компетентния орган по чл. 52, ал. 1, т. 4 ЗВ, а именно от директора на Б. дирекция „Д. район“, тъй като се касае за водоземане и ползване на воден обект – дере на река Ч., приток на река В. (във всички останали случаи, които не се изброени в чл. 52, ал. 1, т. 1 - 3 ЗВ), както и че това се осъществява на териториалния район на посочената дирекция – арг. чл. 152, ал. 1, т. 1 ЗВ.

Актът е надлежно мотивиран от фактическа и правна страна, като отговаря по форма на общите правила по чл. 59, ал. 2 АПК.

Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствени правила.

Налице е нарушение на материалния закон.

Производството е образувано по подадено заявление за издаване на разрешително за водоземане от повърхностен воден обект (река) чрез изградени съоръжение на линейната инфраструктура.

В чл. 68, т. 1 – т. 10 ЗВ са изчерпателно регламентирани материалноправни пречки за издаване на разрешително, а съдът не се констатира наличието на същите, включително поддържаното от органа основание по чл. 68, т. 4 ЗВ - не са спазени изискванията, посочени в закона (конкретно чл. 46, ал. 1, т. 1, б. „б“ и чл. 62, ал. 1, т. 3 ЗВ и т. 3 от Решение по О. № 2-2/2015 г. на министъра по околната среда и водите).

Изграждането на съоръжение на линейната инфраструктура, пресичащо воден обект, представлява ползване на воден обект без разрешително, което е административно нарушение на чл. 46, ал. 1, т. 1, б. „б“, вр. чл. 200, ал. 1, т. 2 ЗВ. Подобно основание липсва в чл. 68, т. 1 – т. 10 ЗВ, т. е. нерегламентираното ползване на воден обект не е основание за отказ за издаване на разрешение. Единствените последици от това са ангажиране на административно – наказателна отговорност и заплащане на съответните такси на основание § 9 от ПЗР на ЗВ, предвиждащ заплащане на таксите за водоземане от повърхностни води, когато се осъществява без основание (в конкретния случай при липса на разрешително).

Според посочената от органа разпоредба на чл. 68, т. 4 ЗВ не се издава разрешително, когато не са спазени изискванията, посочени в закона. Посочената норма е бланкетна и насочва към чл. 62, ал. 1, т. 3 ЗВ, според който искането за издаване на разрешително трябва да съответства с изискванията за опазване на околната среда, регламентирани от международни договори и вътрешното законодателство. Не се констатира, че изграждането на процесното съоръжение нарушава някакви изисквания, свързани с опазване на околната среда. Нещо повече в Решение по О. № 2-2/2015 г. изрично е предвидена възможността за изграждане на подобни съоръжения (водостоци), което е насочено за опазване на биоразнообразието. Спорният случай е предварителното изграждане на съоръжението, но времето му изграждане не рефлектира негативно върху опазването на околната среда, тъй като в крайна сметка се допуска тяхното изграждане. Вярно, че режимът е разрешителен, а не одобрителен, но законът предвижда други последици (ангажиране на административно – наказателна отговорност и заплащане на съответните такси),

различаващи се от пречките за издаване на разрешително, изброени в чл. 68, т. 1 – т. 10 ЗВ (от страна на органа е налице смесване на тези последици с пречките за издаване на разрешително). В горния смисъл са мотивите на Решение № 11551/30.07.2019 г. по адм. д. № 13435 по описа за 2018 г. на Върховен административен съд на Република България.

Неоснователни са доводите на органа, че с издаването на разрешителното ще се узакони изградено съоръжение. Съгласно чл. 46а, ал. 1 ЗВ представянето на разрешително по чл. 46 ЗВ е необходимо условие за одобряване на проекта и за издаване на разрешение за строеж по реда на ЗУТ, т. е. издаването на разрешение за строеж за изграждането на новите съоръжения за водовземане е етап, следващ издаването на разрешителното за водовземане. В случая обществените отношения са гарантирани с нормата на чл. 148, ал. 7 ЗУТ, според която разрешение за нов строеж в недвижим имот, в който съществува незаконен строеж, не се издава на лицето, извършило незаконния строеж, докато същият не бъде премахнат или узаконен. Следва да се отбележи, че изграждането на незаконен строеж подлежи на премахване и обстоятелството, че е издадено разрешително за ползване на воден обект не променя този факт, тъй като ЗУТ категорично забранява предварителното извършване на строежи преди да се изпълнени съответните законови изисквания. В тази връзка няма пречка да се издаде исканото разрешително за ползване на воден обект, а изграденният обект да се премахне, като след това се изгради ново съоръжение въз основа на издаденото разрешително.

Горното води до извод за незаконосъобразност на оспорения отказ на директора на Б. дирекция „Д. район“ за издаване на поисканото разрешение, поради което на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК следва да се отмени. Преписката следва да се върне на административния орган за произнасяне съобразно мотивите на съдебния акт.

По разноските:

С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 1 АПК жалбоподателят има право на разноски, които следва да се заплатят от Б. дирекция „Д. район“ (същата е юридическо лице на бюджетна издръжка – арг. чл. 2, ал. 1 от Правилника за дейността, организацията на работа и състав на басейновите дирекции). В случая следва да се присъди 100 лева за юрисконсултско възнаграждение, което е съответно на чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, вр. чл. 37 ЗПрП.

По изложените съображения и на основание и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № РР-04-43/28.06.2022 г. на директора на Б. дирекция „Д. район“. ВРЪЩА преписката на директора на Б. дирекция „Д. район“ за произнасяне по подаденото заявление вх. № РР-04-43/10.06.2022 г. на Агенция „Пътна инфраструктура“, съобразно мотивите на настоящия съдебен акт.

ОСЪЖДА Б. дирекция „Д. район“ да заплати на Агенция „Пътна инфраструктура“ сумата в размер на 100 лева, представляваща направени по делото разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия:

